

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: **S. S.**, narozený dne XXX
státní příslušnost: Ruská federace
bytem v ČR: M. P.

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2017, č. j. MV-70266-4/SO-2017,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 3. 2017 č. j. OAM-34053-18/DP-2015 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“), o zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě pro nesplnění podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

2. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 2. 8. 2017.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí stručně shrnula skutečnosti zjištěné ze spisového materiálu, na základě kterých dospěl OAM k závěru, že žalobce nesplnil podmínky uvedené v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť nedoložil zákonem požadovanou výši úhrnného měsíčního příjmu a uzavřela, že prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, když byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě (dále též „povolení“).
4. Žalovaná dále uvedla, že žalobce měl na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s platností od 7. 11. 2013 do 6. 11. 2015. Dne 5. 10. 2015 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dle § 45 zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání – účast v právnické osobě (dále též „žádost“). Správní orgán I. stupně zjistil, že za společně posuzované osoby je v případě žalobce nutné považovat otce žalobce pana S. S., narozeného XXX (dále též „otec žalobce“), matku žalobce paní O. S., narozenou XXX (dále též „matka žalobce“), bratra žalobce pana T. S., narozeného XXX (dále též „bratr žalobce“) a sestru žalobce nezletilou M. S., narozenou XXX (dále též „sestra žalobce“). Jako určující částka životního minima byla v případě žalobce a spolu s ním posuzovaných osob stanovena částka 13 370 Kč (§9 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu ve spojení s § 1 nařízení vlády č. 409/2011 Sb., o zvýšení částek životního minima a existenčního minima). Nejvyšší částka normativních nákladů bydlení byla stanovena ve výši 18 577 Kč (§28 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře ve spojení s nařízením vlády č. 440/2013 Sb.). Při součtu obou částek činila výše minimálního úhrnného příjmu žalobce a spolu s ním posuzovaných osob 31 947 Kč. Z listin předložených žalobcem k žádosti coby dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem žalobce a s ním společně posuzovaných osob (zejména mimořádný výpis z účtu 5600164001/EUR a mimořádný výpis z účtu 5600164001/CZ za období duben 2015 až září 2015 u Raiffeisenbank, pracovní smlouvy uzavřené dne 5. 3. 2014 mezi otcem žalobce a ruskou společností NOVATOR zahrnující ujednání o měsíční mzdě ve výši 150 000 rublů) nebylo dostatečně věrohodným způsobem prokázáno, že otcí účastníka je na účet poukazována mzda uvedená v pracovní smlouvě ze dne 5. 3. 2014. Z předložených dokladů pouze vyplynulo, že na účet v EUR přichází otcí žalobce částky z českého účtu, avšak není zřejmé, zda tento účet patří právě ruské společnosti NOVATOR. Z účtu CZK pak jsou patrné příjmové částky pouze jako vklady hotovosti, z čehož není zřejmé, že se jedná o mzdu otce žalobce na základě pracovní smlouvy. Dne 12. 7. 2016 byla žalobci doručena výzva k odstranění vad žádosti, na kterou žalobce reagoval v prodloužené lhůtě dne 9. 8. 2016 konstatováním, že účet CZK ze kterého přichází částky na účet EUR, je interním účtem banky, na který jdou všechny platby ze zahraničí a po té je banka posílá na účet klienta, v daném případě otce žalobce, čímž je prokázána pravidelnost finančních prostředků přicházejících na uvedený účet.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí, doručenému dne 20. 3. 2017, podal žalobce včasné odvolání, které následně doplnil o konkrétní odvolací námitky, spočívající v tvrzení o

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nesrozumitelnosti výzvy k odstranění vad a v nesouhlasu se závěrem správního orgánu I. stupně. Žalobce rovněž namítla nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

6. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že součet nejvyšších normativních nákladů na bydlení a životních minim žalobce a jeho společně posuzované rodiny činí 31 947 Kč. Žalovaná má za prokázané, že skutečný úhrnný měsíční příjem žalobce a s ním společně posuzovaných osob činí 7 944 Kč. Žalovaná se ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně pokud jde o hodnocení mimořádného výpisu z účtu EUR a CZK otce žalobce, neboť z žalobcem předložených listin není patrná ani stálost ani pravidelnost příjmu otce žalobce. Tvrzení žalobce o interním účtu vedeném u Raiffeisenbank shledala žalovaná neprokázaným. Po předložení dalších listin v rámci odvolacího řízení žalovaná uzavřela, že současná výše úhrnného měsíčního příjmu žalobce a společně posuzovaných osob činí 19 171 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal částku skutečných nákladů na bydlení, když tuto položku pouze „tvrdil“, vyšla žalovaná z částky nejvyšších normativních nákladů na bydlení dle § 26 odst. 1 písm. b) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, která pro rok 2017 činí 11 244 Kč. Součet nejvyšších normativních nákladů na bydlení a životního minima žalobce a společně posuzovaných osob tak představuje částku 24 614 Kč, z čehož plyne, že žalobce a s ním společně posuzované osoby zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu nedosahují.
7. Odvolací námitku, že správní orgán I. stupně se nedostatečně zabýval při posuzování přiměřenosti kritérii uvedenými v §174a zákona o pobytu cizinců shledala žalovaná taktéž nedůvodnou. Z úřední činnosti je žalované známo, že žádosti rodinných příslušníků žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu byly rovněž zamítnuty na základě stejné skutkové podstaty. K nepřiměřenému zásahu do rodinných vazeb proto ani fakticky nemůže dojít.
8. Žalobce pobývá na území České republiky od roku 2010, podmínky pobytu na území však nedodržuje. Žalovaná poukázala na rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2013 č. j. 8 As 118/2012 - 45 a uvedla, že ve veřejném zájmu je, aby zde pobývali jen ti cizinci, kteří mají ke svému pobytu dostatek finančních prostředků a nestanou se tudíž nedůvodnou zátěží sociálního systému České republiky.
9. Žalovaná v průběhu správního řízení I. stupně neshledala existenci vad řízení, které by mohly mít vliv na soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Dle názoru žalované bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a v mezích správního uvážení.

III. Žaloba

10. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné.
11. Konkrétně namítl, že doložil doklady o příjmech z podnikání celé rodiny a dále výpisy z účtu prokazující příjmy z domovské země, které přesahují částku stanovenou zákonem o pobytu cizinců, k tomu rovněž doložil smlouvu, která příjmy prokazuje. Správní orgán však příjem na účtu neuznal, neboť prý není pravidelný a stálý. Žalobce připustil, že příjem ze zahraničí není pravidelný, je však podložen smlouvou a je stálý. Příjmy z podnikání jsou pak pravidelné a stálé.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

12. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že by jeho prostředky k zajištění pobytu na území ČR nebyly dostatečné a tvrdil, že naopak dostatečné jsou.
13. Žalobce dále konstatoval, že podle odůvodnění napadeného rozhodnutí nedoložil ani v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, ani v odvolacím řízení, skutečné náklady na bydlení. V této souvislosti namítl, že skutečné náklady na bydlení ve správním řízení doložil, což hodlá prokázat přiloženým podacím lístkem a kopiemi doložených dokladů. Napadené rozhodnutí proto považuje za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nevycházel ze všech doložených dokladů.
14. V souvislosti s posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců poukazoval na řadu osobních i pracovních vztahů, které na území ČR navázal, na přítomnost rodinných příslušníků na území ČR, existující firmu a vlastní byt. Uvedl, že manželka i děti mají na území ČR povolen pobyt. Délka pobytu žalobce na území ČR je rovněž dostatečná pro navázání vazeb a přesahuje dobu nezbytnou pro udělení trvalého pobytu.
15. V závěru podané žaloby žalobce namítal, že správní orgán zcela porušil základní zásady činnosti, a to § 3 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dále § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu a dále § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce.
16. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

17. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 13. 9. 2017 setrvala na právním názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které, pokud jde o vylíčení skutkového i právního stavu, plně odkázala.
18. K námitce týkající se pravidelnosti a stálosti příjmů ze zahraničí žalovaná uvedla, že s pohyby na účtu žalobce č. 600164001/EUR v období od 1. 4. 2015 do 30. 9. 2015, kam mají být připisovány příjmy ze zahraničí, se vypořádala na straně 4 až 5 napadeného rozhodnutí, přičemž trvá na závěru, že tyto příjmy nejsou svou výší stále ani není patrná jejich pravidelnost.
19. Ohledně námitek žalobce, že disponuje dostatečnými prostředky k pobytu na území České republiky, žalovaná konstatovala, že spolu s odvoláním byly doloženy nové dokumenty prokazující výši úhrnného měsíčního příjmu žalobce a spolu s ním posuzovaných osob, avšak ani na základě nově předložených dokumentů nebylo dosaženo zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu, jak je rozebráno na straně 5 napadeného rozhodnutí.
20. K námitce týkající se prokázání skutečných nákladů na bydlení žalovaná uvedla, že žalobce v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí pouze sdělil, že rodina bydlí ve vlastním bytě, kde platí náklady na ubytování, které činí celkem 4 228 Kč, avšak tyto náklady nijak neprokázal, resp. nepředložil žádné dokumenty, které by podle § 52 správního řádu uvedenou částku prokazovaly.
21. V souvislosti s aplikací § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy v souvislosti s posuzováním přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaná

odkázala na stranu 6 napadeného rozhodnutí, kde je dle jejího názoru přiměřenost dopadu rozhodnutí dostatečně posouzena.

22. K námitce porušení § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu žalovaná uvedla, že ze strany správních orgánů nedošlo k pochybení při aplikaci těchto ustanovení a k porušení základních zásad správního řízení. Žalovaná má za to, že v průběhu správního řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a že spisový materiál obsahuje dostatečné podklady ve smyslu pro vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti, neboť žalobce podmínku zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců nesplnil.
23. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
25. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
27. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu občanů k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.

28. Podle § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
29. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
30. Účelem a smyslem podmínky doložení úhrnného příjmu v určité minimální výši dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je zamezit tomu, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt, resp. celá jeho rodina, byli předem zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky.
31. Soud ze spisového materiálu ověřil, že po předložení nových listinných důkazů žalobcem v rámci odvolacího řízení před správním orgánem současná výše úhrnného měsíčního příjmu žalobce a společně s ním posuzovaných osob činí 19 171 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně částky skutečných nákladů na bydlení, když tuto položku v rámci podaného odvolání pouze bez dalšího tvrdil, vyšla žalovaná z částky nejvyšších normativních nákladů na bydlení dle § 26 odst. 1 písm. b) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, která pro rok 2017 činí 11 244 Kč. Jak žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobně osvětlila, součet nejvyšších normativních nákladů na bydlení a životního minima žalobce a společně s ním posuzovaných osob představuje částku 24 614 Kč, která zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu nedosahuje. Žalovaná se zcela odpovídajícím způsobem vypořádala i se zjištěními vzešlými z listin předložených žalobcem k prokázání úhrnného měsíčního příjmu žalobce a s ním společně posuzovaných osob (zejména s mimořádným výpisem z účtu 5600164001/EUR a mimořádným výpisem z účtu 5600164001/CZ za období duben 2015 až září 2015 u Raiffeisenbank, a dále pracovní smlouvou uzavřenou dne 5. 3. 2014 mezi otcem žalobce a ruskou společností NOVATOR zahrnující ujednání o měsíční mzdě ve výši 150 000 rublů).
32. V odůvodnění jak prvostupňového, tak i napadeného rozhodnutí je vyložena přezkoumatelným způsobem návaznost zákonných ustanovení, o které opírá správní orgán své rozhodnutí a jsou uvedena i skutková zjištění, na základě kterých správní orgán předmětná ustanovení na případ žalobce aplikoval. Soud má za to, že správní orgány řádně odůvodnily výroky svých rozhodnutí a byl zjištěn stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. V napadeném rozhodnutí jsou konkrétně popsány veškeré relevantní skutečnosti obsažené ve spisovém materiálu i úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů. Správní orgán prvního stupně byl povinen postupovat dle podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců a žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR pro nesplnění zákonné podmínky zamítnout. Soud proto na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaná zhodnotila jak konkrétní skutkové okolnosti, tak i dospěla k odpovídajícím právním závěrům, odkazuje.
33. K otázce přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu k zájmům chráněným zákonem o pobytu cizinců se vyjádřila žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a uvedla, že

v posuzovaném případě nemůže fakticky dojít k nepřiměřenému zásahu do práva žalobce na rodinný život, neboť žádosti jeho rodinných příslušníků byly zamítnuty na základě stejné skutkové podstaty.

34. Soud zdůrazňuje, že je ve veřejném zájmu, aby na území ČR pobývali jen ti cizinci, kteří na území pobývají v souladu se zákonnými podmínkami. Právo na rodinný život, jak jej upravuje čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45). Takto provedené hodnocení přiměřenosti mezi porušením právního předpisu a důsledky vydaného rozhodnutí a veřejného zájmu na nevydání povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území ČR z hledisek uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců považuje soud za zcela dostatečné a odpovídající zjištěným skutečnostem.
35. Žalobce v závěrečné části podané žaloby namítal v obecné rovině porušení principů správního řízení, aniž by však tento žalobní bod naplňoval konkrétními tvrzeními. Žalobce obecně konstatoval, že napadeným rozhodnutím byla porušena ustanovení § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu, žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce.
36. K tomu soud uvádí, že kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. *rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afš 104/2004 – 54*). Ve správním soudnictví není soud oprávněn za žalobce vyhledávat či dovytvářet žalobní body. Pokud tedy žalobce své námitky vznáší toliko v obecné rovině, může na ně soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti.
37. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétními důvody zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podrobně zabývaly a vyhodnotily je z pohledu zákonem stanovených podmínek. Správní úřady obou stupňů se ve správním řízení zabývaly všemi v potřebném rozsahu shromážděnými důkazy a v odůvodnění svých rozhodnutí se náležitě vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi. Skutkový stav věci byl v daném případě zjištěn zcela v souladu s § 3 správního řádu tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu správního orgánu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona.
38. Je zřejmé, že rozhodování o tom, komu bude pobyt na území státu povolen či zrušen, přísluší pouze státu samotnému, který je nadto oprávněn v rámci zákona, daných možností a s ohledem na mezinárodní závazky stanovit konkrétní pravidla. Aby uvedený mechanismus řádně fungoval, je nezbytné, aby při rozhodování o pobytových záležitostech byla příslušnému správnímu úřadu dána právním předpisem i možnost posoudit všechny okolnosti individuálního případu. Soudy ve správním soudnictví již opakovaně judikovaly názor, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod, nezakládá cizinci nárok na jeho pobyt na území České republiky, neboť takové právo mají jen státní občané České republiky (srov. *rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 43/2003, usnesení ÚS ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 38/04*). Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky a je tudíž věcí

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka na svém území a s ohledem na vlastní zájmy.

39. Na základě tohoto vymezení konstatuje městský soud, že se žalovaný správní orgán v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil k rozhodujícím namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení.
40. Městský soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel soud přihlížet z úřední povinnosti.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Na základě shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. zamítl.
42. Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch; žalovanému správnímu orgánu, který byl procesně úspěšný, účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.